

РЕШЕНИЕ

№ 4571

гр. София, 24.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.09.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **5841** по описа за **2011**
година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от
ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на А. П. Т. против решение от 11.05.2011 г.,
постановено по НАХД № 389/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 22 с-в, с което е
потвърдено НП № АА3546/11.10.2010 г. на началника на ОПП-СДВР, с което на А. П.
Т. на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 2 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 200 лв.
за нарушение по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със
съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348,
ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Искане се да се
отмени решението и да потвърденото с него наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – ОПП-СДВР не взема становище по жалбата.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд София-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди
доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл.
63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу
подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.
Разгледана по същество е основателна, но по съображения, различни от изложените в

жалбата..

С решение от 11.05.2011 г., постановено по НАХД № 389/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 22 с-в е потвърдено НП № АА3546/11.10.2010 г. на началника на ОПП-СДВР, с което на А. П. Т. на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 2 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 16.10.2010 г. А. П. Т. управлявал лек автомобил марка „А.” с ДК [рег.номер на МПС] в [населено място] по [улица]от бул. „Х. Б. без свидетелство за управление на МПС, като същото му било отнето. На лицето бил съставен АУАН № 164186/30.12.2009 г., като въз основа на съставения АУАН било издадено и наказателното постановление.

Фактическата обстановка съдът приел за установена въз основа на събраните по делото доказателства, свидетелските показания.

От правна страна, СРС е приел подадената пред него жалба за неоснователна, приел, е че е осъществено нарушението по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП – от доказателствата по делото е било установено, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство без свидетелство за управление.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Съгласно чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство. Съгласно чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП наказва се с глоба от 100 до 300 лв. който управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление или то е отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4. Правилно първоинстанционният съд въз основа на събраните по делото доказателства (разпит на свидетеля очевидец на нарушението, съставения АУАН – подписан без възражение от нарушителя) е приел, че като на 30.12.2009 г. около 22.35 ч. в [населено място], по [улица]с посока от [улица]към [улица]М. Т. Т. управлявал лек автомобил марка „О. А.” с ДК [рег.номер на МПС] без свидетелство за управление е нарушил чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. Видно и от представените по делото писмени доказателства свидетелството за управление на моторно превозно средство на М. Т. Т. е отнето на 25.11.2009 г. – представената по делото разпечатка за допуснати нарушения от страна на лицето по ЗДвП. Посоченото обстоятелство не беше отречено като осъществило се нито в процеса на доказване в производството пред първата инстанция, нито и в процеса пред настоящата инстанция. Всъщност доводи и доказателства в тази насока не се съдържат, а и не са представени в жалбата пред настоящата инстанция. Оплакването, съдържащо се в жалбата е за посочени различни като нарушени разпоредби в съставения АУАН и в издаденото наказателно постановление, като по този начин било нарушено правото на защита на наказаното лице. Не се споделят оплакванията, съдържащи се в касационната жалба за наличието на съществено противоречие в АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление. И в АУАН и в НП е посочено, че извършеното нарушение е поради това, че лицето е управлявало моторно превозно средство без наличието на свидетелството за управление, като същото е било отнето по административен ред. Действително, твърдяното противоречие в АУАН и в НП съществува, в АУАН е посочена като нарушена разпоредба тази на чл. 150 от ЗДвП, докато в наказателното постановление като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. Описаната фактическа обстановка, обаче и в АУАН и в НП е една и съща, както в

АУАН, така и в наказателното постановление е отразено, че лицето е управлявало моторно превозно средство без свидетелство за управление. Съдът намира констатираното несъответствие за несъществено, доколкото същото не се е отразило по какъвто и да било начин на наказаното лице. Критерият за същественост или не на процесуалното нарушение е обстоятелството дали нарушението е от категорията на тези, допускането на които е ограничило правата на някоя от страните в процеса.

В процесния случай не е било нарушено правото на защита на наказаното лице. Както в АУАН, така и в наказателното постановление е изписано словесно извършеното нарушение, като не може по какъвто и начин да се отрече извода, че лицето е разбрало в какво се обвинява, а именно в това, че управлява моторно превозно средство без свидетелство за управление.

Без значение за приложимостта на текста на чл. 150а, вр. чл. 177, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е обстоятелството на кого принадлежи правото на собственост върху управляваното моторно превозно средство. Този факт се обосновава и с факта, че свидетелството за управление на моторно превозно средство се издава на водача, а не за определено моторно превозно средство. Правилно, първоинстанционният съд след подробна и задълбочена преценка на всички доказателства по делото, включително и на разпитания по делото свидетел-очевидец е установил фактическата обстановка по делото и е приел, че е извършено нарушението по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. В тази връзка и съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № I-157 от 01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, свидетелството за управление на МПС е индивидуален удостоверяващ документ за правоспособност на водача. Съдържанието на свидетелството за управление е посочено в чл. 7, ал. 2 от Наредбата, като същото следва да съдържа имена, дата и място на раждане, ЕГН, пол, гражданство, снимка на притежателя, наименование на населеното място от постоянния адрес, подпис на притежателя, номер на свидетелството, дата на издаване, място на издаване на свидетелството, орган, издал свидетелството, дата на изтичане валидността на свидетелството, категория или категории МПС, за които е валидно свидетелството, дата на придобиване на категорията или на категориите на свидетелството, дата, до която е валидна категорията или категориите, особени забележки. Следователно, неотнормено към спора за извършеното нарушение е обстоятелството дали управляваното моторно превозно средство е било собственост на жалбоподателя или не.

При решаването на спора от първоинстанционния съд в частта му, в която се обжалва първоинстанционното решение са обсъдени и всички събрани в развитото се пред него съдебно производство.

Въз основа на изложеното, тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспорваното първоинстанционно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД СОФИЯ – град, V-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 10.11.2010 г., постановено по НАХД № 9170/2010 г. на СРС, НК, 23 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: